

Böszörményi Gyula

Zsófi

– *Tekeredj térkép, tárd fel titkod!* – suttogta Botlik Zsófi, szemközt állva a sötétbarna, repedezett nemezfallal. Halk surrogás hallatszott, miközben a görbe vasszögről – eddig láthatatlan – kéregtekercs hajtogatta ki magát. Szakadozott széle, kopott színei jelezték, hogy a térkép rettenetesen régi. A rajta látható ábrák zavarbaejtő módon összemosódtak, hajladoztak, váltogatták a helyüket. Zsófi a homlokát ráncolta.

– Ne szórakozz velem, mert vécépapírrá bájollak! – morogta. A varázstérképben lakó teremtmény, bár nem mutatkozott, értett a szóból, s rögvest jól kivehetővé rendezte a kéregtekercs ábráit.

A *Rontáselhárítók és Szörnyszivatók Árnyjurtájának* alaprajza immár tökéletesen látszott. Zsófi ráféktette mutatóujját a penészszagú lapra, és gondosan megvizsgált minden folyosót, kisebb és nagyobb helyiséget, beugrót és zugot.

– Halljuk, cukrosmézem, mire számítsunk az éjszaka? – szólalt meg a révülő lány mögött egy édeskésen lágy női hang. Lucaszéki Regehű, az Árnyjurta rontástörténelmet tanító bűbájosa gömbölyded testével közelebb nyomult a falon lógó térképhez. Pufók arca, mint szinte mindig, most is pirospozsgásan virított a fáklyák imbolygó fényében. A tanári szobában csupán ketten tartózkodtak. Zsófi néhány pillanatig még tanulmányozta a varázstérképet, majd rákoppintott az alagsor egyik helyiségére.

– Nem lesz különösebben rémisztő éjszakánk – szólalt meg végül. – Ha jól látom, a földszinti tornateremben koboldbulit tartanak hajnali négy felé. Az első emelet fő folyosóján Csikorgányi szelleme fog kísértetni, a szokásos lánccsörgetéses, fogrecsegtetéses műsorát adva elő.

– Tőle már az elsős tanoncok se rémülnek meg – kuncogott Regehű asszonyság. – Szegény Csikorgányi elavult kísértetnek számít manapság.

– Továbbá álomhurrikán söpör végig a négyes, hatos és kilences tantermeken – folytatta Zsófi, homlokát ráncolva. – Ezt a jelet az alagsori lányvécében viszont nem ismerem fel.

– Totyogj csak kicsit oldalra, butuskám! – ajánlkozott Lucaszéki tanerő, majd egyetlen csomóval szerénykedő bűbájostorával órlángot bájolt a térkép közvetlen közelébe, hogy jobban lásson. A száraz kéregtekercs idegesen megzörrent. – Hoppá, hoppá, hiszen ez a *hőfőrgeteg*-rontás jele!

Zsófi elfújta a Regehű asszonyság által megidézett, levegőben lebegő lángot – a térkép mélyéről megkönnyebbült sóhaj szállt fel –, majd hátat fordított a falnak. A hosszú tanári szoba, melynek végében hatalmas, ódon kandalló gubbasztott, lángoló fahasábjai fölött öntöttvas üstöt rotyogtatva, kellemesen meleg helyiségnek számított. Az Árnyjurta földszinti hálótermeihez képest mindenképpen, hisz az elsős tanoncokat a szigorú házirend

cseppet sem kényeztette el. A folyosókon olyan dermesztő volt a levegő, hogy reggelre itt-ott jégpályává vált a padló, a falakat pedig fehér zúzmara borította. Egy emelettel feljebb, ahol a másodikosok hálótermei sorakoztak, már sokkal kellemesebb időjárás uralkodott. A harmadikosok pedig kifejezetten *úri* körülményeket élvezhettek, hiszen a szobáikban vaskályhák duruzsoltak.

Botlik Zsófi vágyakozva gondolt saját puha, baldahinos ágyára, ami ma éjjel üresen marad. Mint *öreg tanonc*, olykor kénytelen volt elvállalni egy-egy éjszakai ügyeletet, mivel az Árnyjurta nem bővelkedett megfelelő számú tanerőben.

– Megbűvölöm a párnácskát! – ajánlkozott Lucaszéki Regehű, látván, hogy a révülő lány milyen savanyú képet vág. – Te kortyolj addig a teácskából, rubinszívű puszedlim. Tettem bele borókát, ahogy szereted.

Zsófi hálásan mosolygott az idős tanerőre, aki máris a terem szemközti falánál álló ágyneműtartóhoz totyogott. Az asszonyság fürgén felemelte a festett tulipánokkal díszített ládafedelet, majd nyögve-sóhajtvá kihúzkodta a hatalmas, hófehér párnát. A révülő lány leült a hosszú tanári asztalhoz, melyen tömegével álltak a legkülönbözőbb kacsatok. Az osztálynaplók mellett leégett gyertyacsonkok, repedezett üvegű okuláré, néhány tucat foszló tollú penna, tintapecsétes jegyzetkeres és egy körtemuzsika hevert. Zsófi maga elé húzta a bögréjét, majd óvatosan felemelte a teáskannát, és töltött magának a forró italból.

Mindeközben Lucaszéki Regehű nekilátott, hogy bűverőt bájoljon a sugallópárnába. Ezen a csudás varázstárgyon senki nem nyugtatta soha a fejét, mivel egészen másra szolgált. Libatollal vaskosra tömött „teste” képes volt ugyanis magába szívni azt a néhány üzenetet, amit Regehű asszony rá akart bízni, s aztán szétsugallta azokat a hálótermekben lefekvéshez készülő tanoncok kispárnáiba. Zsófi jól emlékezett rá, mennyire megrémült, mikor először hallotta suttogni a saját ciháját. „*Jól figyelj, mert ezt sugallom...*” – motyogta a kispárna. Ezután elárulta, hogy az éjjel merre nem ajánlatos kóborolnia a tapasztalatlan tanoncok; hol és milyen rontás, vagy ártó szándékú álomlény, esetleg kísértet kóborol. Sőt, arról is sugallt, miféle tanórák várhatóak másnap.

– Úgggy! – hangzott Lucaszéki Regehű elégedett csettintése. A rontástörténet tanárnoje visszagyömöszölte a sugallópárnát a helyére, majd rácsukta a tulipános láda tetejét. Ezután maga is az asztalhoz ült, szemközt Zsófival, s csorgatott némi teát a saját bögréjébe, alaposan megpakolva azt kockacukorral.

– Mít választasz, mézespusszancs? – nyájaskodott a tanerő. Mivel azonban Zsófi egészen elmerült saját gondolataiban, kissé hangosabban is rámondott: – Bűvellő kedves, nyikorogj már valamit!

– Oh, bocsánatot kérek! – kapott észbe a lány, s félig hátrafordulva, a nemezfalon függő varázstérképre sandított. – Mondjuk... Legyen a hóföregteg az enyém. Elsős koromban magam is beleestem a csapdájába.

– Jól emlékszem! – heherészett a pufók tanerő. – Rosszfű Róna kapart ki a hó alól.

– Elbír egyedül a másik két varázsbálhéval? – aggodalmaskodott Zsófi, remélve, hogy ezzel elterelheti a kellemetlen témáról Regehű asszonyság figyelmét.

– Nem lesz gond, butuskám! – legyintett a vén tanerő. – A koboldokra kevés figyelmet kell szánni, hisz senkit nem zavar, ha az üres tornateremben rajcsúroznak kicsit. Csikorgányit pedig már az életében is ismertem. Rettenetes hangokat képes kiadni, szünet nélkül vacakol a rozsdás láncával, mégis az egyik legbékésebb kísértet, aki csak az Árnyjurtában lakik.

Bűvellő kiitta a teáját, majd sóhajtvá felállt az asztal mellől.

– A sámánigazgatónk gondoskodhatna végre új tanerőkről – mondta kicsit korholó hangon. – Mégse járja, hogy mi, végzős tanoncok lássuk el a nevelői feladatokat.

– Remek gyakorlat ez a jövődöbeli rontásúzóok számára, savanyúcukorkám – mosolygott édesdeden Lucaszéki Regehú. – Tudós Tűzugró Vazulnak egyébként sincs könnyű dolga odafönn, az igazgatói jurtában.

Büvellő a sokszögletű kijárat felé indult, kezében míves bűbájostorának rovásjeleit simogatva. Még mindig nyomasztották nyári emlékei. Különösen az, ami Monyákos Tubával és Böffeg sámánnal történt. Komor gondolatai bizonyára még a hátán is látszotak, mivel Lucaszéki Regehú kedvesen utánaszólt:

– Elég már a kámpicsorgásból, te lány! Néhány hét, s itt a téli szünet, hisz odakinn december eleji havat kavar a Pádis-fennsík szele. A családod majd mosolyt varázsol az arcodra. Nem is beszélve... – a tanerő hangja huncuttá vált – ...arról a tünde legényről!

Most Büvellőn volt a pirulás sora. Megtorpant, majd elmosolyodva továbbindult. Hálás volt Lucaszéki Regehűnek, hogy emlékeztette őt Tündefi Irnekre, akivel szeptember óta csupán néhány levelet tudtak váltani. A búzaszöke fiú Csartadoroson, a Világfa tündérvárosában teljesített szolgálatot, mint a suttyanó-kapuk karbantartója. A szünetben azonban meglátogatja majd őt a Csipetke utcában, s ez a gondolat valóban felmelengette Botlik Zsófi szívét.

Az alagsori folyosók kihaltak, félhomályosak és fogvacogatóan hidegek voltak. Büvellő ugyan szőrme kabátot viselt, amit most még szorosabbra húzott magán, a vastkos nemezfalakból hőmpölygő, jeges lehelet mégis a csontjáig hatolt. Szegény elsősök a molyrágta matracaikon, egyetlen lópokrócba csavarva biztos pocskékul érzik magukat. Zsófi tisztán emlékezett rá, milyen volt elsős tanoncnak lenni. Rettenetesen magányosnak, gyengének és elveszettnek látta régi önmagát, hisz akkoriban sehogy sem találta a helyét a Révülők Világában. Először a vajákosokhoz járt, de a kenceficék és gyógyító ráolvasások untatták. Önként jelentkezett át az Árnyjurtába, amiért szinte mindenki bolondnak tartotta, hisz ebbe a suliba általában büntetésből kerültek az ifjú révülők. Rontásúzó tanoncnak lenni nem volt főnyeremény. Erdélyben, a Pádis-fennsík hóborította, mégis fekete fenyvesekkel körbevett hegyormai között az ember gyereke hirtelen olthatatlan vágyakozást képes érezni Budapest meleg, kényelmes és végtelenül unalmas osztálytermei iránt. Botlik Zsófi óvatosan lépkedve a kihalt folyosókon, most felidézte magában éber életét. Azután megint eszébe jutott Tündefi Irnek ragyogó mosolya, s már cseppet sem bánta, hogy a révülők közé tartozik.

A beszélő állatkoponyák kiállítóterme előtt járt éppen, mikor meghallotta a velőtrázó sikoltást.

– Soha nem tanulják meg – sóhajtotta elkeseredetten, majd felgyorsította a lépteit. Pontosan tudta ki és miért sikoltott.

Mire az elsős tanoncok hálótermének folyosójára ért, már legalább tucatnyi gyerek tolongott a hidegben. Lélegzetük fehér párát vetett a levegőbe, a legtöbben mégis mezít-láb, vékony hálóköntösben vagy pizsamában toporogtak, úgy csivitelve, mint egy megriasztott verébcapat.

– Mi folyik itt? – kiáltott rájuk Büvellő. A gyerekek hidegtől és izgalomtól kipirult arc-al vették őt körbe, s természetesen mindannyian egyszerre akartak beszélni.

– Szatyí...!

– Az a lány Kozármislenyből!

– Én mondtam neki, hogy bírja ki reggelig, de nem hallgatott rám!

– Bűbájostort sem vitt magával!

– A vécére ugyan minek ment volna varázsfegyverrel?

Büvellő felemelte mindkét karját, s így végre csend lett. Épp vissza akarta zavarni az elsősöket a hálótermükbe, mikor a sikoltás megisméltődött. A lány hangjában rettegés, halálfélelem és kétségbeesés keveredett.

– Az ősboszorkány orrszőrére mondom, félre az utamból! – kiáltotta Büvellő. A pizza-más társaság hirtelen kettévált előtte, szabad járást nyújtva az alsósori lányvécé felé. Zsófi tétovázás nélkül az ajtóhoz lépett, de az persze nem nyílt, mivel odabenn talán már plafonig ért a hó.

– *Locspocsolyahó!* – kiáltotta Büvellő, mire az ostorából vörösen izzó gömböcskék ugrottak elő, és besiklottak a kulcslyukon. Egyetlen szemvillanással később olvadt hólé kezdett szivárogni az ajtórés alatt. A révülő lány újra próbálkozott, és végre sikerült rést nyitnia, hogy beférjen rajta.

A lányfürdő plafonjából nagy pelyhekben szakadt a hó. Valahol a fehér derengés mélyén azonban látszott a kétségbeesetten vergődő elsős tanonc feje, amint megpróbálta arcát a fullasztó, gyorsan jegesedő „paplan” fölött tartani.

– Jövök, Szaty! – kiáltotta Büvellő. A locspocsolyahó-varázslat tűzgömbjei buzgón olvasztották a havat, de nem bírhattak a plafonból áradó utánpótlással. Zsófi ostorával újabb bonyolult mintát rajzolt a levegőbe.

– *Hőfürgeteg, csitulj-olvadj! Jégpáncél, vízzé porladj!*

A lányvécét betöltő, dermesztő „dunya” hirtelen apadni kezdett, miközben a plafonból sem hullott több pehely. Most a folyosóról hallatszott be ijedt kiabálás, mivel a hideg-áradat elöntötte az odakinn kíváncsiskodók meztelen lábát. A hőfürgeteg-rontás erejét vesztette. A fürdő hideg kövén fogvacogva toporgott Szaty, vöröstre fagyott karjait maga köré fonva. Büvellő *kandalló*-varázst olvasott a lányra, s egész közel hajolt hozzá.

– Neked teljesen elment az eszed? – kiabálta. – Tudom, hogy otthon agyon voltál kényeztetve a kedves mama és papa által, de ennek vége! Ez itt, kérem, az Árnyjurta ám! Itt rontások kucorognak minden sarokban. Nem véletlenül mondtam, hogy elalvás előtt tessék meghallgatni a sugalló-párna szavát!

A szegény elsős szemében forró könnycseppek jelentek meg. Büvellő hirtelen elszégyellte magát, amiért így ráripakodott. *Épp olyan vagyok már, mint az én egykori felügyelő banyám!* – gondolta. – *Roszfű Róna pont ezekkel a szavakkal szidott össze, mikor elsős koromban kikapart a hőfürgeteg alól.*

Gyorsan átölelte a lányt, segítve neki visszatántorogni a hálóterembe. A többiek követék őket, s végignézték, amint Büvellő lefekteti és betakargatja a tanoncot.

– Most aztán szunya! – morgott a megszeppent társaságra. – Holnap átokverte tárgyakkal gyakoroltok, úgyhogy pihenjétek ki magatokat!

* * *

Eközben valahol Magyarországon...

– Anyúúú, anyúúú, az Öcsi húzza a copfom! – visította a szőke kislány, meztelen talppal robogva keresztül a lakáson. Testvére vad vigyorral rohant utána, vékony lábszára körül suhogott a bő pizsamanadrág szára.

– Elég lesz már, Öcsike! – lépett ki a mamájuk a konyhából, kezében félig eltörölt tányérral és kockás kendővel. – Fruzsi, te pedig lehetőleg az ágyad felé menekülj!

A két gyerek éles kanyart vett, átfutott a nappalin, zergéként szökkenve keresztül fotelban ücsörgő apjuk kinyújtott lábain, majd eltűnt a hálószobában. Bentről néhány pillanatig még heves párnacsata hangjai szűrődtek ki, azután a nyolcéves Fruzsi kiáltása harsant ismét:

– Anyúúú, készen vagyunk!

Erre a varázsszóra mindkét szülő megjelent a gyerekszobában. Apu leült Öcsi ágyának szélére, Anyu viszont a könyvespolchoz lépett és kérdőn fordult a gyerekek felé.

– Halljuk, mit szeretnétek hallani ma este?

– A malacokat! – kiabálta kipirulva Öcsi.

– Nem, inkább az asztalosmester koboldját! – vitakozott a kislány, aki a saját ágyában ült, de még nem takarózott be. Apu és Anyu sokat tapasztalt, bölcs pillantást váltott egymással. Tudták, hogy ha nem veszik időben elejét, most végeláthatatlan vita következik arról, melyik történet váljék esti mesévé.

– Gondoljátok át alaposan, mi történt ma veletek – szólalt meg nyugodt, mély hangján Apu. – Azután olyan mesét válasszatok, ami valahogyan emlékeztet az élményeitekre. Így lesz nyugodt az álmatok.

Öcsi komolykodva ráncolta a homlokát, majd bizonytalanul motyogta:

– Vásárolni voltunk, és anyu leverte a konzerveket. De ehhez nincs mese.

– A póniló! – kiáltott izgatottan Fruzsí. – Láttunk két pónit a parkban!

– Tehát lovak – biccentett Apu. – Melyik mese jut erről eszetekbe?

A két gyerek egyszerre kiáltott fel.

– Fehérlófia!

– Akkor tehát ma este Fehérlófia történetére fogtok elszenderedni – helyeselt anyu, és oda sem nézve, tévedhetetlenül vette le a polcról a megfelelő könyvet. A gyerekek „mesehallgató pózba” feküdtek, s Apu Öcsit, Anyu pedig Fruzsit takargatta be. Ezután kinyílt a könyv, melynek lapjai halkán zizegtek.

És zizegtek... S még mindig zizegtek, egyre türelmetlenebbül, kapkodóan, sőt végül idegesen.

– Ezt nem értem – szólalt meg végül Anyu.

– Mi baj, kedves? – Apu csodálkozva nézte a feleségét, aki Fruzsí ágyának szélén ülve lapozgatta a mesekönyvet hol előre, hol hátra.

– Nincs meg! – felelt Anyu. – Ezerszer olvastam már ezt a történetet, pont ebből a könyvből, és most nem találok. Itt a *Rózsavitéz*, utána következik a *Ravas Jankó*, és... Gyere ide!

Anyu hangja olyan hirtelen szökkent a magasba, hogy még a gyerekek is kezdtek megrémülni. Apu felállt, s áthajolva felesége válla fölött, szemöldökét összehúzva nézett le a könyvre.

Ott, ahol Fehérlófia meséjének kellett volna lennie, csupán üres lapok sápadoztak az olvasólámpa fényében.

* * *

Hiába volt éjszaka ügyeletben, Büvellőnek reggel ismét bőven akadt dolga. Szerencsére hajnal felé Lucaszéki Regehú megengedte neki, hogy néhány órára leheveredjen a tanáriban. Az elsősöket azonban már neki kellett ébresztenie, majd az étkezőbe kísérenie. Magában jókat mosolygott, miközben figyelte, hogy a tapasztalatlan tanoncok némelyike miként fintorog, mikor az üstöknél álló boszorkányok a tányérjukba dobták a *trutymó*-rontással gusztustalanná bájolt reggelit. Habár az iskolakezdés óta eltelt már néhány hónap, még mindig akadt olyan gyerek, aki nem jött rá a trükkre: a kajának semmi baja nem volt, csupán ellenvarázst kellett volna ráolvasniuk.

– Minden rendben ment az éjjel? – lépett Zsófihoz a barátnője, Nyestike. Az örökösen mosolygós, kissé szertelen harmadikos lánnyal úgy egy esztendeje kezdtek barátkozni. Az alacsony, barna hajú Nyestike szívesen terjesztette magáról, hogy az ősei között akadt néhány hegyfaragó bányásztörp, s habár ez bizonyára nem volt igaz, Büvellőt cseppet sem zavarta a dolog.

– Hőförgeteg-rontásba került az egyik elsős – sóhajtott most fáradtan. – Pedig a sugallópárna világosan elsuttogta nekik, hogy mi várható a lányvécében.

– Mi sem voltunk jobbak – nevetgélt Nyestike, majd az arcára váratlanul rémület ült ki. – A zöld szakállú, kőtörő úkapámra mondom, nekem már rég Pokolsári óráján kellene lennem!

Ezzel elrobogott. Az elsősök lassan végeztek a reggelivel, s hangosan fecsegve torlód-
tak az étkező ajtajánál. Büvellő hozzájuk lépett, s megpróbálta túlkiabálni őket.

– Figyelmet kérek, manószutykok! A Rontórovás Könyvtárába megyünk, ahol meg-
kapjátok a délelőtti feladatot.

Elégedetlen moraj hullámozott végig a társaságon, és Büvellő bizony megértette őket. Az Árnyjurta könyvtára a legkellemetlenebb helyek közé tartozott a hatalmas kollégium-
ban, két okból is. Egyrészt az ott tárolt (vagy inkább lakó) kötetek, fóliánsok és kéregte-
kercek szinte kivétel nélkül valamiféle bosszantó, sőt egyenesen életveszélyes átokkal
voltak verve, s önálló akarral rendelkeztek. Másrészt a könyvtáros, Zabos Karamella a
tanerők legkiálthatatlanabb, legostobább és legkoszosabb fajtájához tartozott, akit senki
nem szeretett tíz lépésnél közelebb tudni magához.

– Nincs vita, gyerünk a Rontórovásba! – kiáltotta Büvellő, maga előtt terelgetve az
elsősöket. – Remélem, mindenkinél van bűbájostor. Nem árt, ha magatokra olvastok némi
erős *mocsokhárító*-igét, mielőtt Karamellával találkoztok.

Halk kuncogás futott végig a folyosón baktató tanoncok között. A fáklyák fényében
(az Árnyjurta ezen részén egyetlen ablak sem engedte be a délelőtti napfényt) úgy néztek
ki a kölykök, mint megannyi csámpázó kobold. A Rontórovás Könyvtár védő bűbájokkal
óvott, hatalmas ajtaja nyikorogva tárult fel előttük. Odabenn még kevesebb világosság
várta őket, mint a folyosón.

– Rontás kerüljön! – harsogták kórusban a tanoncok. A magas pult mögül felbukkant
Zabos Karamella fancsali képe, félhold alakú szemüveggel csúfítva.

– Belétek is, szutykok! – mordult közönségesen a vértelen ajkú, sápadt nő, miközben
agyonrágott tollszárával vadul vakarta retkes füle tövét. – Rossebet akartok már megint?

Büvellő félretolt az útból néhány tanoncot, s a pult elé állva igyekezett szigorúan
Karamella üres tekintetébe nézni.

– Átokkönyv-befogásra hoztam az elsősöket – mondta, majd a tanoncokhoz fordult.
– Álljatok sorba és diktáljátok be a neveteket Karamellának.

– Franc, aki megesz benneteket, má’ megin’ meló! – zsörtölődött a könyvtáros, de azért
felcsapta a vaskos jelenléti naplót, a szélébe beletörölte a tollszár fülzsrítól ragacos végét,
és írni kezdte a neveket. Mialatt ez tartott, Büvellő leült az olvasóterem egyik üres aszta-
lához, és fáradtan, égő szemmel bámulta a bűbájlámpás lángocskáját. Már-már elaludt,
mikor a tanoncok közül többen ámulva felkiáltottak. A révülő lány a sötétbe vesző,
hatalmas polcrendszerek felé nézett, s látta, hogy néhány bőrfedelű, csatos varázskönyv
verekszik a padlón. *Kézitusa haladó varázstudók számára* – állt mindegyiknek a gerincén.

– Semmi pánik, mindjárt befejezik – harsogta a megszeppent tanoncok felé. Igaza
lett. Miután az egyik kötetnek sikerült csatja sarkával kimarcangolnia a társából néhány
oldalt, amaz vinnnyogva elmenekült a félhomályban. Mivel Zabos Karamella végzett a
névsor bejegyzésével (amire azért volt szükség, hogy kifelé jövet megállapíthassák: nem
tűnt-e el valamelyik tanonc a veszedelmes polcrendszerek útvesztőjében), Büvellő ismét
magához ragadta a figyelmet.

– A mai feladat végtelenül egyszerű. Hármásával induljatok el, keressétek meg és köl-
csönözzétek ki Töpszi Uzunka művét, melynek címe: *Rágcsagyökér volt az anyám, meg is
csócsálta az apám* című verseskötetét.

A szerző és irománya nevét hallva az elsősök némelyike ismét nevetgélni kezdett. Az
értelmesebbek azonban már sejtették, hogy a költő könyve valószínűleg nagyon kelle-
metlen átokkal van verve, s lesz vele gond, míg kikölcsönzik. Nekik volt igazuk. Büvellő
zsebében már ott lapult az ellenméreg, mivel számított rá, hogy az elsősök közül sokan
félbuggyant állapotban kóvályognak majd elő a polcok közül. Töpszi Uzonka verseit
ugyanis olvasni sem kellett, elég volt a kötetet megérinteni, s a rajta ülő átok félelmetes

módon kiszívta az áldozatból az értelmet. Büvellő csak remélni merete, hogy akad majd legalább néhány tanonc, aki időben rájön, hogy a veszedelmes verseskötetet *lebegtető* varázsszal szabad csak leemelni a helyéről.

Az elsősök néhány perc alatt hármias csoportokba rendeződtek, majd bűbájostorral a kézben beóvakodtak a polcok közé. Büvellő először vissza akart ülni az olvasótermi asztalhoz, de félt, hogy amíg várakozik, elnyomja az álom. Ezért inkább maga is belépett a polcok közé, hogy amíg a visszatérő tanoncokra vár, az ott sorakozó könyvek címeit olvasgassa. A Rontórovás Könyvtárat majd' szétvetette a benne feszülő bűvös energia. Ennek volt köszönhető az is, hogy aki belépett a magas polcok alkotta utcákba, soha nem tudhatta előre, hogy melyik témakör kötetei kerülnek az útjába.

Büvellő, óvatos távolságot tartva, olvasgatta az öreg könyvek gerincén a címeket. *Tündérek, manók, koboldok: a varázsvilág aprólékai, A szerdákok igaz története, A törpék éber szemmel, Az éberek törpe szemmel...* És így tovább, végtelen sorban.

Büvellő mélázva folytatta útját, ám ekkor valamit mozdulni látott a szeme sarkából. Mellőzve a hirtelen mozdulatokat, lassan a bűbájostora felé csúsztatta a kezét. A feje fölött, valahol a sötétségben, lassú lapsuhogás hallatszott, amint néhány hatalmas, repülni tudó kötet zsákmányt keresve tovaszárnnyalt. A recsegő, ősrégi fából tákolt, gurítható lépcső, mely néhány méterre állt a lánytól, magától változtatta a helyét.

Büvellő halk koppanást hallott a háta mögött. Már cseppet sem érezte magát álmosnak. Érzékei kiélesedtek, tarkóján bizsergtek a pihék, két karján libabőr futkározott. Harmadikos létére éppúgy tudott félni a Rontórovás Könyvtár mélyén, mint a felügyeletére bízott tanoncok.

Valami csusszant, horzsolódott. Büvellő megpördült, kezében a bűbájostor szíja fel-fénylött. Suhintani azonban már nem maradt ideje. A padlóról elrugaszkodva kicsiny könyv szökkent felé, hangos visítást hallatva. Zörgő lapjait széttárta, barna bőrborítása tompán fénylett a fáklyák szórt derengésében, rézcsatja fémesen csettegett. Büvellő igyekezett félrehajolni előle. A könyv azonban irányt változtatott a levegőben, majd összezárva önmagát, sűvítve a zsebébe gyömöszölődött.

Büvellő meghökkenve bámult a váratlanul elcsendesedett, apró kötetre. Szinte azonnal ráismert, hisz korábban már találkozott a *Banyatekergető* egy másik példányával, ami azonban elpusztult, miközben őt védte Lúdvérc iszonyú erejű átkától. A közismerten veszedelmes, kiszámíthatatlanul vadóc könyvecske lapjain csupa olyan átok, rontás és ráolvasás volt található, amit boszorkányok ellen lehetett bevetni. A *Banyatekergető* továbbá arról is nevezetes volt, hogy csak nagyon ritkán engedte használni magát, s mérhetetlenül gyűlölte a boszorkányokat (elvégre ellenük írták!).

Ez a példány azonban erőszakkal fúrta be magát Büvellő zsebébe, s ott aztán többé nem mozdult. A lány óvatosan megpróbálta kihúzni onnan, de a *Banyatekergető* hangos csattanással magára zárta a rézcsatát, majd fenyegetően ropogtatta kemény gerincét.

– Rendben, akkor maradj, ahol vagy – súgta Büvellő. – Idővel azonban jó volna, ha elárulnád, mit akarsz tőlem!

A könyv lapjai közül levegő pöffent, mintha sóhajtana. Büvellő fejében pedig Lúdvérc komor árnya derengett fel.

* * *

A Pádis-fennsíkon fagyos szélvihar robogott keresztül, havat és jégkristályokat kavarva. Az ég ólomszínű felhőktől volt láthatatlan, melyekből sűrűn hullott a nagy pelyhű hó. Akinek csak szív dobogott a testében, már előző éjjel biztos menedékbe húzódott. A lapályt kétméteres, a hidegtől halkan recsegő, fehér paplan takarta, a levegőben örvényeket vetett a játékos orkán, hangosan sűvítve kegyetlen énekét.

A tejszínű homályban hirtelen mégis megmozdult valaki. Gyorsan lépkedett, fekete köpönyegét maga köré csavarva, arcába húzott csuklyával. Hátát meggömböltette, hogy a szél nehezebben kapaszkodhasson bele, s le ne döntse a lábáról. Termetes férfinek tűnt egyébként, aki derekasan küzdött a hóviharral. Cseppet sem bizonytalankodott azt illetően, hogy jó irányba tart-e. Mintha az átláthatatlan hóföregteteg az ő tekintetét nem volna képes elvakítani – csak ment egyenesen előre.

Azután mégis megtorpant. Hallgatózott néhány pillanatig, majd hátrébb tolta a csuklyáját és kilesett alóla.

– A dér csipkedjen cakkosra benneteket! – morogta csendesen, bár a szavait még ő maga sem hallhatta. – Sebaj, legalább most már pontosan tudom, merre járok.

A hófehér kavargás mélyén hirtelen sötét árnyak bukkantak fel. A következő pillanatban egy hatalmas, rézből készült, díszes ágy lépett a férfi elé.

– Látom, csapatban jártok – szölt a köpönyeges, óvatosan mozdítva a fejét, hogy körbenézzen. A rézágyhoz még két vaságy és egy keservesen nyiszorgó rekamié csatlakozott. Az utóbbi meglehetősen szánalmas látványt nyújtott ronggyá ázott hátával és szúette, apró lábaival.

– A Dühöngő Ágyak Mezejére tévedtem – állapította meg a férfi. – Ti pedig a ragadozó fekvőhelyek vagytok, épp portyán, nem igaz?

A rézágy fenyegetően ingott díszes lábain előre-hátra, mintha lendületet akarna venni a támadáshoz. A kopott, fehér olajfestékkel borított vaságyak, melyek egykor talán valamelyik éber kórházban teljesítettek szolgálatot, utánozták vezérüket. Kétség sem férhetett hozzá, hogy mind a négy fekvőhelyet rettenetes átok érte, amitől életre keltek és veszélyessé váltak. Épp ezért kerültek a Dühöngő Ágyak Mezejére, ami az Árnyjurta tanoncai számára egyben gyakorlóteret is jelentett. A szelídebb rontásoktól terhelt ágyak, melyek egyszerűen csak rossz álmokat sugalltak, vagy megfájdították a bennük alvók derekát, csordákban kóboroltak a Pádis-fennsíkon. A rézágyhoz hasonló, igazán vad fekvőhelyek azonban épp olyanok voltak, mint a szavannák ragadozó természetű nagymacskáái. Ha eleven lény, ember vagy állat került az útjukba, nem kímélték, ahogyan szelídebb rokonokra is szívesen vadásztak.

– Zsákmánynak néztek? – kuncogott a férfi. A hangjában cseppnyi nyugtalanság sem lakozott, ahogy lassú mozdulatai is magabiztosságról árulkodtak.

A rézágy csavarjai akkorát sikoltottak, ami még a hóvihar tombolásán át is hallható volt. Azután a három, fémből készült fekvőhely előrelendült.

– *Bűvháló, bogozódj!* – kiáltotta a férfi, miközben köpenye alól előrántotta bűbájostorát. A rontás éles fénnel villant, épp abban a pillanatban, mikor a rézágy a levegőbe rugaszkodott, hogy rávesse magát áldozatára. A bűvös, kéken derengő háló, ami a semmiből bukkant fel, suhogva tekeredett a vad fekvőhelyekre. A vaságyak kétségbeesett, rozsdás csikorgással gabalyodtak össze, maguk közé préselve dühös vezérüket. A három bútor a jeges óra zuhant, épp a férfi lába elé. A rekamié azonban halk, óvatos recsegéssel hátrébb húzódtott. A köpönyeges kíváncsian fordult felé.

– Te mit szeretnél? – kérdezte a viharvert ágytól. Amaz kissé megemelte az ágyne-műtartóját, fémes hangon nyüszített, majd sarkon fordulva eltűnt a hószakadás mélyén. A férfi elégedetten biccentett, s miután eltette a bűbájostorát, ruganyos léptekkel továbbindult. A hóban vergődő vad ágyakról néhány perccel később leoldódott a *bűvháló*-varázs, de ő addigra már biztonságos távolságban volt.

Az Árnyjurta hatalmas, sötét félgömbje úgy fertályórával később bontakozott ki előtte. A férfi tenyerével megérintette a nemezájtót, ami nyomban utat engedett neki, majd bezárult mögötte. A rontásúzó kollégiumának előterében működésbe lépett a *ruhatáros*-bűbáj, ami lehúzta a jövevényről a köpönyegét, és a ruhafogasok egyikére

lebegtette azt. A férfi jól ismerte a járást a jurtán belül, így néhány perccel később már az igazgató előtt állt.

– Mi járatban vagy, barátom? – kérdezte enyhe csodálkozással és nem kevés gyanakvással tudós Tűzugró Vazul. – Szokatlan, hogy az Álomfelügyelet egyik legügyesebb garabonciás ügynöke bübájképzőt látogasson.

A harmincas éveit taposó, megnyerő arcú férfi elmosolyodott, majd két kezét az igazgatói jurta közepén lobogó Eleven Tűz lángjai fölé tartotta, hogy megmelengetse az ujjait.

– Két esztendővel korábban, néhány holdforduló idejére még tanonckodtam is itt, ne feledd! – mondta csendesén. – Igaz, akkor egy csetlő-botló kőlyök alakját öltöttem magamra, s Vakegérnek csúfolt mindenki.

– Tudok róla, bár akkoriban még Lúdvérc átkát nyögve a havasokban bolyongtam – biccentett a vén sámán, s ráncos arcán megrándult néhány izom a keserves emléktől. – Gondolom, most nem azért jöttél, hogy ismét beiratkozz.

– Az Álomfelügyelet küldött – Éjlépő Kajtár tekintete elkomorult, s makacsul csak a lángokat nézte, miközben beszélt. – Magammal kell vinnem az egyik tanoncodat.

Tudós Tűzugró Vazul máris a jurta tartógerendái közül lelógó színes csengőzsinór felé nyúlt.

– Hívom a pedellust – mondta. – Halljam, kiről van szó?

– Botlik lánya, Büvellő az, akiért jöttem – felelt Éjlépő Kajtár, s a hangja semmi jóval nem kecsegtetett.

* * *

Oly gyorsan történt minden, hogy Büvellő csak akkor kezdett magához térni, mikor a Gyémánt Jurta világában, az Álomfelügyelet sátra elé értek. A pedellus, akit tudós Tűzugró Vazul érte küldött, a Rontórovás Könyvtárban talált rá, mikor épp az elsősöket terelgette össze. Néhány perccel később már az igazgatói jurtában állt, és hökkengetten vette tudomásul, hogy nyomban Éjlépő Kajtárral kell mennie. Habár a téli szünetig volt még néhány hét, a Gyémánt Jurta különleges utasítására tudós Tűzugró Vazul elengedte Büvellőt.

Miközben Kajtár Ébredés Ajtaját bővölt, amin átlépve egyenesen a Világfa csúcsára juthattak, a lány azon törte a fejét, mi várhat rá. Az Árnyjurta harmadikosai ugyan már rendszeresen kaptak *éles* feladatokat is, segédként kísérve el egy-egy rontásűzésre a tapasztalt ügynököket, de ez a kapkodás valahogy mást sugallt.

Az Ébredés Ajtaján túl a Peremerdőbe jutottak. Éjlépő Kajtár fekete köpenyegén még mindig csillogott némi zúzmarra, amint gyors léptekkel átvágott a Gyémánt Jurta előtt terpeszkedő sátorvároson. Büvellő szerette volna megkérdezni tőle, hogy miért ment gyalogosan a Pádis-fennsíkra, ha visszafelé az Ébredés Ajtaját használta, de a garabonciás láthatóan nem volt beszélgetős kedvében. Markáns, szép arcán rettentő feszültség vibrált, alsó ajkát gyakran beharapta, s csakis a legszükségesebb pillanatokban nézett a lányra, aki mellette loholt.

Az Álomfelügyelet óriási, csíkos párnát idéző sátrának ajtajában csak addig torpantak meg, amíg Kajtár igazolta az öröknek kilétét. Ezután kusza, váltakozóan széles és keskeny, egyenes és kanyargó folyosók hálózata következett. A belső falak látszólag vékony, könnyedén lebbenő „lepedőkből” álltak, de valójában bűverővel átitatott, tökéletesen hangszigetelt, áttörhetetlen anyagból készültek. Büvellő az olykor feltáruuló ajtókon belesve mindenféle álomlényt és révülőt láthatott, akik buzgón dolgoztak. Ez a hivatal volt felelős a Világfa mindhárom szintjének biztonságáért, s persze azért is, hogy az Álomvilág és a Valóság ősi egyensúlya fennmaradjon.

Végül egy színes brokátból varrt, széles függönyajtóhoz érkeztek. Különös volt látni, hogy a huzattól lágyan libbenő anyagot Éjlépő Kajtár megkocogtatja behajlított ujjával – s az úgy koppant mint a kemény tölgyajtók. Bentről ismerős hang szólt ki.

– Bújjatok be, lelkecském! Már vártalak benneteket.

Büvellő hirtelen megkönnyebbült. Átlépve a széles küszöböt, irdatlan rendetlenség közepén Hódfarok néne kedves, pufók arcát pillantotta meg. A vajákos asszony félhold alakú íróasztala mögött, magas támlájú karszékében ücsörgött. Előtte hatalmas halmokban álltak a kéregetkercesek, beadványok, kérelmek és folyó ügyek aktái. A falak mentén iratrendezőik magasodtak, halkán nyöszörögve a vaskos fóliánsok, kartotékok és kódexek súlya alatt. Az egyik sarokban kandalló állt, melynek füstös tüzét épp Borzalag próbálta életre pizskálni.

– Rontás kerüljön benneteket! – köszönt Éjlépő Kajtár.

– Átok térüljön utatokból, gyerekek – biccentett Hódfarok néne, külön mosolyt küldve Büvellő felé. – Örülök, hogy ilyen hamar ideértetek. Csüccsenjete le arra a rakás iratra, és figyeljete, mert nincs vesztegetni való időnk.

Büvellő engedelmeskedett, a garabonciás azonban inkább állva maradt. Hódfarok néne feltúrta az asztalán heverő tekercesek halmát, majd az aljáról előhúzott egy vörös pecséttel ellátott példányt.

– Itt is van! – mondta. – Borzalag, hozd ide az okularémat, kérlek!

Az *éppencsaknem*-táltos bosszús nyögések közepette felkecmergett a kandalló elől, átcsoszogott a szobán, és ruhája egyik zsebéből – számtalan akadt rajta – elővette a drótkeretes szemüveget.

– Magamnál tartom, különben folyton elhánynád valamerre – morogta. Hódfarok néne a segédjére mosolygott, majd az orrára biggyesztve az okulárét, tanulmányozni kezdte az iratot.

– Kajtár fiam, te tudsz róla, hogy mostanság nyugtalanító híreket kapunk a Világfa legkülönbözőbb szintjeiről – szólt a vajákos asszony.

– Elsősorban a Lombszint legrégebbi álomvilágaiból – bólintott Éjlépő Kajtár. – Az utóbbi két holdforduló alatt harminchárom népmeséből jelentettek erőszakos eseményeket. Idegen álomlények törtek be, felforgatták a helyszíneket, bántalmazták a szereplőket. Máshol fontos mesekellékek eltűnését jelentették, melyek nélkül az adott történet értelmetlenné válik.

– No, akkor most kapaszkodj, fiacskám! – sóhajtott Hódfarok néne, és a kezében tartott kéregetkerceset Kajtárnak adta. Miközben a garabonciás kapkodva olvasta a jelentést, a vajákos asszony sietve elmondta Büvellőnek a lényegét.

– Tegnap éjjel különösen erős rémálmod érzékeltünk a Valóságban. Két éber gyerek, egyébként testvérek, nyugtalanul aludtak, néhányszor fel is sírtak. Ez még nem volna olyan rendkívüli. Csakhogy a szüleik szintén rémálmokat láttak, ezért odaküldtem néhány ügynököt. Nem részletezem, mit találtak az éber családnál, mivel a jelentésből úgyis kaptok másolatot. A lényeg, hogy a gyerekek egy bizonyos népmesét szerettek volna meghallgatni elalvás előtt. Olyan mesét, amit azelőtt már sokszor felolvastak nekik, a könyv pedig ott állt a polcukon. Tegnap este azonban a szülők üresen találták azokat a lapokat, melyeken a történetnek lennie kellett volna.

– Eltűnt az egész mese? – hökkent meg a Büvellő.

– Másról van szó – csóválta varkocsos fejét Hódfarok néne. Maga a mesevilág levele továbbra is ott rezeg a Lombszinten, és a legtöbb szereplőjének sem esett baja. Ellenőriztük. Csakhogy a történet főszereplőjének nyoma veszett, s ennek hatására a népmese kitörlődött az éberek összes könyvéből. A család olyan rémálmod látott, amiben őket is valami megnevezhetetlen, gonosz bűverő üldözte.

– Az ügynökeink miért nem szálltak szembe veled? – pillantott fel dühösen a kéregetkeresből Kajtár.

– Olvasd tovább a jelentést és megtudod – felelt a néne helyett Borzalag. – Az öt kiküldött ügynökből három szintén eltűnt, egy pedig súlyosan megsebesült és a Puha Odúban fekszik, Rossz Álomba zuhanva. Csupán egyetlen varázsló volt képes elmenekülni a rémálmom elől. Ő írta a jelentést.

– Melyik mesevilágból rabolták el a főhőst? – kérdezte Büvellő, aki máris izgatottan fészkelődött az irathalmok tetején.

– Ismered Fehérlófia történetét? – fordult felé Hódfarok néne.

– Ne! – szaladt ki a döbbsé kiáltás a révülő lány száján. – Hisz az a Világfa lombjának egyik legszebb, legősibb álmovilága!

– Fehérlófia meséjét valószínűleg már jóval a honfoglalás előtt ismerték az őseink – bólintott komoran a vajakos asszony. – Igazi táltos mese, tehát felbecsülhetetlen értékű és megismételhetetlen. Tegnap éjjel azonban Fehérlófiát elrabolták.

Éjlépő Kajtár végzett a tekercs olvasásával. Egész valóján látszott, hogy majd' szétveti a türelmetlenség.

– Megkapom az ügyet? – kérdezte.

– Mi másért hívattalak volna? – mondta Hódfarok néne. – De legyünk pontosak: *ti* kapjátok meg az ügyet! Büvellő veled tart, mivel a nyomok a Valóságba vezetnek. Szükséged lesz a segítségére.

Zsófi attól tartott, hogy a garabonciás, aki messze a Tetejetlen Fán az egyik legnevesebb álmnyomozó hírében állt, tiltakozni fog. Elvégre Fehérlófia elrablása valóban hatalmas jelentőségű bűneset, ő pedig pusztán tanonc a rontásúzóknél, még ha végzős is. Éjlépő Kajtárnak azonban eszébe sem jutott, hogy elutasítsa a segítséget.

– Büvellő már számtalanszor bebizonyította révülő képességeit – szólt a garabonciás. – Jobb társat aligha kaphatnék.

– Így gondolom én is – Hódfarok néne újból a papírai közé túrt, s most egy zöld pecsétes tekercsot nyújtott át Kajtárnak. – A megbízólevelek. Ezzel a Világfa minden olyan álmában szabad révülésetek lesz, ahova csak menni akartok. S természetesen a Valóság sem kivétel ez alól.

Büvellő látta, hogy az utóbbi lehetőségtől Éjlépő Kajtárnak kissé elfancsalodott az arca. A garabonciás vérbeli révülő volt, aki egykor ugyan a Valóságban született, de hosszú esztendőök óta nem járt már ott. Az éberek birodalma túl sok szabályt, korlátot és tiltást jelentett a varázstudók számára. Nem használhatták szabadon a bűverejüket, nem hívhatták magukhoz hús-vér alakjukban a segítő állatukat, viszont ki voltak téve a Valóság olykor kegyetlen, veszedelmes történéseinek.

– Ha kell, az éberek közé majd én megyek – ajánlkozott gyorsan a lány. – Egyébként sem hiszem, hogy Fehérlófiát odavitték volna az elrabló.

– Lehetőleg máris induljatok – kérte őket Hódfarok néne. – A mese nem maradhat túl sokáig főhős nélkül, különben a Lombszinten található levelvilág szélei felpöndörödnének. Egyetlen holdforduló alatt rá kell találnotok Fehérlófiára, nehogy porrá omoljon az egész mese.

Éjlépő Kajtár eltette a megbízólevelet, Büvellő pedig felállt halkan zizegő ülőhelyéről. Ekkor azonban a révülő lánynak még eszébe jutott valami.

– Hamarosan kezdődik a téli szünet – mondta. – Apuék nyugtalankodni fognak, ha nem megyek haza.

– Borzalag még ma pillangószárnyra írt üzenetet küld a családnak arról, hogy az Álomfelügyelet megbízását kell teljesítened.

– Köszönöm – biccentett Büvellő, de még mindig nem indult a kijárat felé. Zavartan toporgott, idegesen gyűrögette kezében a vörös pecsétes jelentést. Már-már szólt volna,

ekkor azonban Borzalag morgolódása ütötte meg a fülét. A *majdnem*-táltos ismét a kandalló előtt térdelt, piszkavassal a kezében, és bűverővel fedett szavakat küldött felé. A *hangterelő* varázs lehetővé tette, hogy a Borzalag ajkáról érkező üzenet átkacsaringózzék a szobán, s mégse jusson senki más fülébe, Bűvellőén kívül.

– Csitulj, te lány, nem lesz gond – motyogta álcázott szavait a *kishűjännem*-táltos.
– Természetesen Irnek úrfinak is küldök egy szépen megírt pillangót.

– Köszönöm! – mondta hálásan Bűvellő. Mivel azonban ő nem fedte bűbájjal a saját hangját, Kajtár és Hódfarok néne csodálkozva néztek rá, hogy vajon kinek és mit köszön, hát sietve hozzátette: – A megbízatást...! Igen, azt köszönöm!

Borzalag értőn kacsintott.

Kilépve az Álomfelügyelet párnasátrából, a garabonciás csendesen megszólalt.

– Akkor hát társak lettünk. Remélem tudod, hogy álomügynöknek lenni sokszor életveszélyes dolog.

– A Rontásűzők és Szörnyszívatók Árnyjurtájába járok! – emlékeztette a férfit Bűvellő.
– Azt választottam életcélként, hogy a sötét mágia ellen harcoljak.

– Nem kételkedem a képességeidben – mosolyodott el Kajtár. – Pusztán arra szeretnék kérni, hogy ha velem akarsz nyomozni, tarts be három szabályt.

– Halljuk – nézett fel Bűvellő a társa nyílt, nemes vonású arcába.

– Az első: nem titkolózunk egymás előtt. Bármelyikünk jut bármilyen hír birtokába az ügy kapcsán, azt nyomban megosztja a másikkal.

– Ez természetes – bólintott Bűvellő.

– A második: igyekezz megfeledkezni a családotról, a szeretteidről és az otthonodról. A honvágy, a sóvárgás és a könnyek gyengítik az álomügynököt.

A révülő lány ezzel nem értett teljesen egyet. Úgy gondolta, ha életveszélybe kerülnek, a számára kedves emberekre gondolva erőhöz, kitartáshoz juthat. Mégsem akart vitatkozni Kajtárral, tehát erre a szabályra is rábiccentett.

– S végül a harmadik: ha súlyos sebet kapok, vagy olyan rontás, átok ér, ami miatt veszélyeztetem a küldetés sikerét, hagyj engem hátra, ne próbálj segíteni.

Ezt hallva Bűvellő szóra nyitotta a száját, de Éjlépő Kajtár figyelmeztetően felemelte a kezét, csendre intve őt.

– Én is így fogok tenni veled! – mondta kemény, száraz hangon.

A révülő lány torkába hirtelen lenyelhetetlen gombóc szorult. Még ha nem is tette le utolsó vizsgáit, ebben a végzetes pillanatban Botlik lánya, Bűvellő valódi rontásűzővé vált.